

160. Foházkodom hozzád, Uram, Istenem!

Zsolt 42

szöveg: Debrecen, 1569 | dallam: Debrecen, 1778 (Mindenkoron áldom az én Uramat)

E c#m H E D E hm C#7 f#m /A E/H H7 E
 E H E A E E/G# A E/H H7 E

1. Fo-hász-ko-dom hoz-zád, U-ram, Is - te-nem! Kér-lek, ke-gyel-me-sen hall-gass meg en-gem,

c#m f#m/A F#/A# H F#7 H /A E/G# A f#m7-5 E/H H7 E
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E

Mert te-ben-ned so-ha nem volt két - sé-gem, A-zért most is te-hoz-zád e-se - de-zem.

E H E A E E/G# A E/H H7 E
 2. Látod, Uram, igen megnyomorodtam. Előtted nagy nyavalyára ju-tot-tam,
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E
 De míg te szent Istenségedben bíztam, Soha semmiben el nem hagyat-tat-tam.

E H E A E E/G# A E/H H7 E
 3. Reménységem míg el nem fogyatkozott, A te ígéreted nálam nyilván volt,
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E
 Hogy énnékem mind megadod a-zo - kat, Amiket én szívem tőled ó - haj-tott.

E H E A E E/G# A E/H H7 E
 4. Azért téged hívlak csak segítségre, És magamat nem is bízom sen-ki-re;
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E
 Én lelkemet vigyed hálaa - dásra, És szívemet juttasd nagy vigasságra.

E H E A E E/G# A E/H H7 E
 5. Irgalmasságodat mikor hallhatom, Mindjárt elfelejtem minden bá - na-tom;
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E
 Abban vagyon nékem nagy vigassá-gom, Bűneimnek bocsánatját hogy bí-rom.

E H E A E E/G# A E/H H7 E
 6. Jelentsd nékem a te akaratodat, Fordítsd hozzám szent irgalmassá - go-dat;
 c#m f#m/A H F#7 H g#m A E/H H7 E
 Add meg nékem most, amit tőled vá - rok, Ezért dicséretet örökké mondok.

